

Arrest

nr. 138 030 van 6 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 8 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. PIEDFORT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Guineese nationaliteit te bezitten, tot de etnische groep X te behoren en moslim te zijn. U werd op 15 december 1987 geboren in de wijk X waar u met uw oudere broer, uw vader, diens tweede vrouw en haar kinderen woonde. Uw moeder overleed toen u nog een baby was. Uw oudere broer overleed tijdens etnische rellen tussen de X en de X. Uw vader stierf een natuurlijke dood in 2011, ongeveer een jaar voor uw vertrek uit Guinee, en sindsdien woonde u met de tweede vrouw van uw vader (hierna 'stiefmoeder') en haar kinderen in het ouderlijke huis.

U ging nooit naar school maar volgde thuis wel Koranles. Uw Koranleraar sprak ook Engels en onderwees u in deze taal. Verder spreekt u ook Frans en X, uw moedertaal. Later ging u werken als

meubelmaker. U ging in de leer bij (I.C.) en bleef een tiental jaar, tot uw vertrek uit Guinee, voor hem werken. U schrijft ook Arabisch en werd daarom na de dood van uw vader aangesproken door Cheick (A.M.D.) (hierna 'Cheick'), een bekend marabout (traditioneel geneesheer) uit de wijk, om hem te helpen met het transcriberen van Arabische teksten.

Uw vader was een rijk man die heel wat grond en vastgoed bezat. Na zijn dood beheerde uw stiefmoeder zijn nalatenschap en inde ook het geld van de pacht en de huur, hoewel uw vader u in zijn testament had aangeduid als beheerder van de nalatenschap. U zag daar aanvankelijk geen graten in gezien u het zelf ook druk had met uw werk als meubelmaker. Op een bepaald moment merkte u echter dat uw stiefmoeder er een zootje van maakte. Uw vader liet een werf na, en hoewel het u logisch leek dat de pacht en de huur gebruikt zouden worden om het huis af te werken deed uw stiefmoeder dit niet. U was hier niet akkoord mee en eiste dat zij het nalatenschap beter zou beheeren. Hierop bedreigde ze u met de dood. Op zondag 25 november 2012 sprak u er haar nogmaals over aan en zei dat u stappen zou ondernemen via de autoriteiten.

Op donderdag 29 november 2012 werd u gearresteerd door militairen en naar de kazerne van N'Zérékoré gebracht. U werd geboeid en geslagen en moest op uw knieën voor de baas van de kazerne zitten. Hij vertelde u dat u beschuldigd werd van het mobiliseren van mensen en het organiseren van manifestaties tegen de regering. Op dat moment begreep u dat uw stiefmoeder er iets mee te maken had. U werd aanvankelijk naar een gewone cel gebracht met enkele medegevangenen maar na dertig minuten werd u naar de isoleercel gebracht. Daar bleef u drie dagen.

Op zondag 2 december 2012 kwamen er twee militairen naar uw cel en u liep met hen de gevangenis uit. Ze brachten u naar het station van N'Zérékoré, waar Cheick op u wachtte. Hij zei dat hij uw leven had gered, dat uw probleem heel serieus was en dat u het land diende te verlaten. Hij vertelde u ook enkele zaken over uw familiegeschiedenis. Uw stiefmoeder zou de hand gehad hebben in de dood van uw moeder. Hij vertelde u ook dat u afstamde van een familie van bekende marabouts, dat hij met uw vader had willen samen werken maar dat deze dit geweigerd had. Daarom sprak hij u na de dood van uw vader aan om hem te helpen bij zijn werk.

U vertrok naar Conakry en bij aankomst belde u een zekere mr. (B.) op via het telefoonnummer dat Cheick u had gegeven. Deze man zou u helpen Guinee te verlaten. Hij bracht u naar een verlaten huis in de stad waar u twee dagen bleef. Op donderdag 5 december 2012 kwam hij u halen en vertrokken jullie samen naar België, waar u vervolgens asiel hebt aangevraagd.

U vreest bij terugkeer naar uw land van herkomst te worden vervolgd door de Guineese autoriteiten.

U legt geen enkel document neer ter staving van uw identiteit, asielrelaas of reisweg.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt kunnen maken dat er in uwen hoofde een gegronde en actuele vrees bestaat en dat de algemene situatie in Guinee op zich geen toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt.

Vooreerst legt u geen enkel bewijsstuk neer ter ondersteuning van uw identiteit, asielrelaas of reisweg.

Betreffende uw reisweg verklaart u dat u met een vals paspoort naar België bent gereisd, maar u weet niet welke naam en foto erin stonden en u verklaart het paspoort op geen enkel moment zelf in handen te hebben gehad (gehoor CGVS, pg.6). Deze verklaringen weten niet te overtuigen en ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid. Het is immers een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Voorts blijkt uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier), dat iedere persoon, bij aankomst in de luchthaven Brussel Nationaal, individueel aan een grenscontrole van de identiteitsdocumenten onderworpen wordt. Bovendien is het weinig aannemelijk dat u naar België zou reizen zonder dat de smokkelaar u op zijn minst heeft geïnformeerd over de valse identiteit waaronder u zou reizen. Een enkele vraag van de grenscontrole naar uw naam en u zou door de mand zijn gevallen.

Betreffende uw identiteit verklaart u dat u wel over een identiteitskaart en geboorteakte beschikte in Guinee, maar dat uw stiefmoeder niet toeliet dat iemand deze documenten zou komen ophalen om ze naar u op te sturen (gehoor CGVS, pg.6). Verder zegt u dat er geen enkel (al dan niet officieel) document bestaat dat uw asielrelaas kan ondersteunen. U verklaart dat er een arrestatiebevel noch convocatie werd uitgeschreven, noch enig ander gerechtelijk document (gehoor CGVS, pg.6; pg.11; pg.11-12). De verdere beoordeling van uw asielrelaas steunt bijgevolg louter op uw verklaringen, die niet kunnen overtuigen.

U legt geen overtuigende verklaringen af met betrekking tot de motieven van uw stiefmoeder (M.N.S.) om opdracht te geven u te laten oppakken en onterecht op te sluiten in de gevangenis.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen nergens blijkt dat u een slechte relatie met uw stiefmoeder zou hebben gehad. U verklaart wel dat er weinig gevoel tussen jullie was en dat uw oudere broer een groot deel van uw opvoeding voor zijn rekening nam, maar desalniettemin heeft uw stiefmoeder u nooit slecht behandeld (CGVS p.3). Na de dood van uw vader en uw oudere broer liet u het beheer van de nalatenschap en de besteding van het geld vrijwillig over aan uw stiefmoeder. Over het algemeen draagt de oudste zoon, u in dit geval, hier de verantwoordelijkheid voor. Uw vader preciseerde dit ook expliciet zo in zijn testament (CGVS p.8). Toch liet u het beheer van de nalatenschap aan uw stiefmoeder over, en gaf u het huur- en pachtgeld elke maand aan haar (CGVS p.4; p.7; p.8). Het feit dat u een jaar lang (CGVS p.7; p.8) zo toegeeflijk was op een dergelijk cruciaal punt in jullie bestaan, duidt op een zekere mate van vertrouwen en een betrekkelijk goede relatie tussen u en uw stiefmoeder, ook al had u het zoals u verklaart (CGVS p.7) druk met uw werk.

Zoals gezegd toonde u zich dus zeer toegeeflijk naar uw stiefmoeder toe, u legde haar een jaar lang geen strobreed in de weg ook al beheerde zij de nalatenschap die eigenlijk u toe kwam. Het is dan ook weinig aannemelijk dat in die situatie de zaak dermate zou escaleren op het moment dat u een kleine opmerking maakt over het beheer van een bepaalde werf (CGVS p.4; p.7; p.8). Temeer daar zij van uw welwillendheid, als officiële en legitieme erfgenaam, afhankelijk was om haar positie te kunnen behouden.

Vooreerst is het weinig logisch dat uw stiefmoeder zo veel problemen zou maken over het beheer van de erfenis, maar op geen enkel moment over de erfenis zelf (CGVS p.4; p.7; p.8). Zoals eerder gezegd had u als oudste zoon recht op (een groot deel van) het nalatenschap, uw vader had dat zelfs in zijn testament gezet (gehoor CGVS, pg.7). Uw stiefmoeder was hiervan op de hoogte (CGVS p.8). In dat opzicht is het weinig aannemelijk dat ze pas na een jaar, wanneer u een kleine opmerking maakte over het beheer van de nalatenschap van uw vader, problemen voor u creëerde. Of u al dan niet betrokken was bij het beheer van de erfenis verandert niets aan het feit dat u een belangrijke erfgenaam was waar uw stiefmoeder blijkbaar graag vanaf wilde. Cheick zou u gezegd hebben dat zij u wilde doden zodat de erfenis van uw vader naar haar zou gaan (CGVS p.7). In dat opzicht is het dus geenszins logisch dat zij een jaar zou wachten alvorens iets te ondernemen. U kunt zelf ook niet verklaren waarom zij zo lang zou hebben gewacht, noch waarom ze wel een probleem zou maken over het beheer van de nalatenschap maar niet over de erfenis zelf (gehoor CGVS, pg.8). Gezien u haar zoals gezegd een jaar lang grote toegevingen had gedaan als oudste zoon, u in die periode geen problemen met uw stiefmoeder kende en u ook geenszins aanstalten maakte om grote veranderingen in het behaar van de erfenis door te voeren, is het niet aannemelijk dat uw stiefmoeder zou ontploffen, u zou willen vermoorden en uiteindelijk onterecht zou beschuldigen bij de autoriteiten, op het moment dat u een kleine opmerking maakt over het beheer van de werf. De specifieke aanleiding voor uw problemen en de motivatie van uw stiefmoeder omtrent de hele erfeniskwestie zijn aldus weinig geloofwaardig.

U legt bovendien vage en weinig geloofwaardige verklaringen af met betrekking tot het gesprek dat u had met uw stiefmoeder over het beheer van de nalatenschap. U verklaart dat u haar aansprak over het feit dat de werken op de werf van uw vader niet vorderden (gehoor CGVS, pg.8). Gevraagd naar haar reactie daarop zegt u louter dat ze u met de dood bedreigde, en dat ze dit deed telkens u de zaak ter sprake wilde brengen (gehoor CGVS, pg.8). Het is echter weinig aannemelijk dat er geen gesprek tussen jullie zou hebben plaatsgevonden vooraleer uw stiefmoeder u met de dood bedreigde, een doodsb bedreiging is geenszins een logische eerste reactie op de kleine opmerking die u maakte en de discussie die u wilde aangaan. Bovendien kunt u niet verklaren waarom zij de werken niet liet vorderen (gehoor CGVS, pg.8). Het was namelijk ook in haar voordeel het huis af te werken, dan zou het nalatenschap immers in waarde toenemen. Hiernaar gevraagd zegt u dat u niet weet waarom ze dit niet wilde doen, dat ze het geld gebruikte voor andere dingen. U kunt echter niet zeggen welke dingen dan wel. De weinig logische reacties van uw stiefmoeder en het feit dat u blijkbaar op geen enkel moment een inhoudelijke discussie over de erfeniskwestie met haar had ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Doorheen uw verklaringen hebt u aldus niet aannemelijk kunnen maken waarom uw stiefmoeder problemen zou maken omtrent de erfenis. Het is weinig geloofwaardig dat u werkelijk in een zware ruzie met uw stiefmoeder omtrent de nalatenschap van uw vader verwickeld zou zijn. Dit is het kernelement van uw asielrelaas en hierdoor wordt ook de geloofwaardigheid aangetast van de vervolgingsfeiten die er het gevolg van zouden geweest zijn.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat ook de rest van uw verklaringen op verschillende punten vaag, oppervlakkig, tegenstrijdig en weinig geloofwaardig zijn.

Uw verklaringen met betrekking tot uw arrestatie zijn opvallend weinig gedetailleerd. U kunt zelfs niet bij benadering zeggen hoeveel mensen u kwamen arresteren. Gevraagd naar of ze met twee, vijf, tien, of vijftien waren blijft u het antwoord schuldig. U weet dan weer wel dat ze met een Mitsubishi Pajero reden (CGVS p.10). Dat u zich wel een detail als het type auto kunt herinneren, maar zelfs niet bij benadering kunt zeggen hoeveel mensen u kwamen arresteren, doet de wenkbrauwen fronsen.

Betreffende uw gevangenschap verklaart u dat u slechts 30 minuten met enkele gevangenen in een gewone cel zat, maar dat u daarna naar een isoleercel werd gebracht. Aanvankelijk vertelt u dat men u zei dat u naar een isoleercel zou worden gebracht omdat u niet wilde praten (CGVS p.7). Het is opmerkelijk dat u later in het gehoor, wanneer men u vraagt waarom u naar de isoleercel werd gebracht, het antwoord schuldig blijft. U zegt louter: "Omdat ik iets gedaan had wat niet goed was." (CGVS p.10). Erop gewezen dat elke gevangene iets heeft gedaan wat niet goed was, zegt u dat u niet weet waarom u naar de isoleercel werd gebracht (CGVS p.10). Het is opmerkelijk dat u dit aanvankelijk wel weet, en later opeens niet meer. Bovendien is het ook vreemd dat, daar waar u dus aanvankelijk verklaart dat men u in de gevangenis steeds vragen stelde en dreigde u in de isoleercel te steken indien u niet wilde antwoorden (CGVS p.7), u later in het gehoor dan weer verklaart dat u geen kans kreeg zich te verdedigen omdat u werd geslagen telkens u wilde praten (CGVS p.11).

Ook met betrekking tot uw ontsnapping zijn uw verklaringen vaag en oppervlakkig. U verklaart dat twee mannen in militair uniform u op een bepaald moment uit het kamp haalden, waarna jullie via een klein wegje achter het kamp naar het station gingen, vanwaar u naar Conakry vertrok. Cheick zou uw ontsnapping hebben geregeld (CGVS p.7). Het is vooreerst opvallend dat u bij het begin van het gehoor, gevraagd naar personen in Guinee waarover u iets wilt vertellen, deze Cheick niet eens vermeldt (CGVS p.5). Verder verklaart u eerst dat u niet weet wie uw reis betaald heeft (CGVS p.6), terwijl u later in het gehoor vertelt dat het Cheick was die geld betaalde voor uw ontsnapping (CGVS p.7). Ook hier is het weer opmerkelijk dat u bepaalde dingen eerst wel weet, en daarna dan weer niet. U zegt verder ook niet te weten hoeveel Cheick voor uw ontsnapping betaalde of hoe hij dat organiseerde. U hebt hem daar ook nooit naar gevraagd (CGVS p.6; p.10).

Uw problemen zouden nog steeds actueel zijn. Aanvankelijk verklaart u dat militairen nog steeds "regelmatig" naar u komen vragen bij uw voormalige werkgever, (I.C.) (CGVS p.4). Wanneer hier later dieper op wordt ingegaan zegt u echter dat men slechts een enkele keer naar u kwam vragen. Bovendien kunt u zelfs bij benadering niet situeren wanneer dit incident zou hebben plaats gevonden. Meer zelfs, uw verklaringen zijn geenszins coherent. Eerst verklaart u: "Een keer, het was recent.", iets later zegt u dan weer: "Ik weet het niet, het is lang geleden." (CGVS p.11). In ieder geval zouden ze geen enkel officieel document hebben neergelegd, noch een convocatie, noch een arrestatiebevel (CGVS p.11; p.11-12).

Het is bovendien ook opvallend hoe snel Cheick uw ontsnapping regelde. Op donderdag werd u gearresteerd, en drie dagen later, op zondag, wandelde u al de gevangenis buiten (CGVS p.8). Cheick had u voordien nooit opgezocht in de gevangenis (CGVS p.10), noch ondernam hij of iemand anders enige andere poging om u vrij te krijgen of een oplossing voor uw problemen te vinden, zoals bijvoorbeeld het contacteren van een advocaat (CGVS p.11, p.12). U zat nochtans in een bevoorrechte positie, voor iemand in uw situatie zouden er wel degelijk andere mogelijkheden kunnen zijn. U was de oudste zoon en rechtmatige erfgenaam van uw vader, kwam uit een gegoede familie met verschillende huizen en gronden. Bovendien bent u Malinké, de etnische groep waaruit ook president Alpha Condé afkomstig is en die allerm minst als een etnische minderheid in Guinee kan worden beschouwd. U was daarenboven ook volkomen onschuldig. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat er niet naar u geluisterd zou worden indien u zou protesteren, of waarom u bijvoorbeeld geen advocaat zou kunnen aanstellen. Het feit dat men op geen enkele andere manier een oplossing voor uw problemen trachtte te vinden is weinig aannemelijk voor iemand in uw situatie en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Van iemand die problemen krijgt naar aanleiding van een eenmalig en bovendien verzonnen incident kan op zijn minst verwacht worden dat hij alle mogelijkheden uitput om dat probleem op te lossen en de situatie recht te trekken, alvorens hij tot een dermate drastische beslissing overgaat als vluchten naar Europa. Dat u dit blijkbaar niet gedaan zou hebben, ondermijnt uw geloofwaardigheid. Verder moet ook worden opgemerkt dat, zo vlot uw ontsnapping uit de gevangenis werd geregeld, zo vlot ook uw reis naar Europa op poten werd gezet. Uw arrestatie, gevangenschap, ontsnapping, vertrek naar Conakry en vertrek naar België vonden plaats op minder dan een week tijd (gehoor CGVS, pg.6; pg.7-8). Op donderdag werd u gearresteerd en gevangen gezet, op zondag ontsnapte u en reisde u bijna 1000 kilometer naar Conakry en op woensdag zat u al op het vliegtuig naar België. Ook dit is in het licht van de door u geschetste feiten en gebeurtenissen weinig geloofwaardig.

Uw verklaringen betreffende de aanleiding van uw problemen zijn niet geloofwaardig, waardoor ook de geloofwaardigheid van deze problemen zelf op de helling komt te staan. Bovendien zijn ook uw verklaringen betreffende deze problemen op verschillende punten vaag, oppervlakkig, tegenstrijdig en aldus weinig geloofwaardig. Op basis van het geheel van voorgaande

vaststellingen kan dan ook niet gesteld worden dat er in uwen hoofde een gegronde en actuele vrees bestaat. Het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a of b van de Vreemdelingenwet kan u aldus niet worden toegekend.

Daarnaast werd geoordeeld dat u geen risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt. U komt ook op die basis dus niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie die in uw land heerst, zijn de verschillende informatiebronnen die werden geraadpleegd het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische gewelddaden en andere gelijkaardige daden. Er werden inderdaad mensenrechtenschendingen begaan door de Guinese politie, naar aanleiding van betogingen van politieke aard. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste oppositiepartijen omwille van de organisatie van de parlementsverkiezingen. Deze parlementsverkiezingen zijn rustig verlopen op 28 september 2013. De definitieve resultaten, namelijk de overwinning van de Rassemblement du peuple de Guinée (RPG) en zijn bondgenoten, werden in november 2013 door het Hooggerechtshof geldig verklaard. Sinds januari van dat jaar zetelen de oppositiepartijen binnen de nieuwe Nationale Vergadering die werd ingevoerd, met uitzondering van de Parti de l'espoir pour le développement national (PEDN) van Lansana Kouyaté. Sindsdien viel er geen enkel belangrijk incident meer op te tekenen. De volledige resultaten zijn inmiddels definitief.

Sinds 2014 waren er verschillende betogingen evenals een stakingsbeweging. Sommige betogingen hebben aanleiding gegeven tot enkele confrontaties die verschillende gewonden hebben veroorzaakt, maar andere betogingen zijn echter rustig verlopen.

Artikel 48/4 §2 c van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreiging van het leven of van de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kan worden als ernstige schade die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt het bestaan van een gewapend conflict aan. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie bestaat in het land. In het licht van al deze elementen moet men derhalve besluiten dat we op dit moment in Guinee niet worden geconfronteerd met een situatie die binnen het toepassingsveld valt van artikel 48/4, §2 c (zie *farde* « Landeninformatie », COI Focus "Guinee: Veiligheidssituatie", oktober 2013 + addendum, juli 2014).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in het onderhavige verzoekschrift op de volgende middelen:

"A. SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT ALS ALGEMEEN BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR, ZOALS ONDER MEER OOK GESTELD IN ART. 62 W. 15/12/1980, ALSOOK BIJ DE WET VAN 29/07/1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN, SCHENDING VAN DE ALGEMENE ZORGVULDIGHEIDSPLICHT, MANIFESTE BEOORDELINGSFOUT

B. SCHENDING ARTIKEL 3 EVRM

Verzoeker zal deze twee middelen gecombineerd beargumenteren.

Terecht heeft verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. De bestreden beslissing faalt derhalve in haar motivering in zoverre zij stelt dat er geen gegronde vrees voor vervolging zou zijn in hoofde van verzoeker.

1. Allereerst meent het CGVS dat verzoeker geen enkel bewijsstuk voorlegt ter ondersteuning van zijn identiteit, asielrelaas of reisweg.

Verzoeker doet thans het nodige om zijn paspoort, of minstens zijn geboorteakte, naar hier opgestuurd te krijgen.

2. Verder meent het CGVS dat verzoeker geen overtuigende verklaringen aflegd met betrekking tot de motieven van zijn stiefmoeder om opdracht te geven hem te laten oppakken en onrecht op te sluiten in de gevangenis.

Verzoeker heeft alles moeten vernemen van Cheick.

Cheick heeft er tevens voor gezorgd dat hij vrij gelaten werd uit de gevangenis en heeft er alles voor gedaan om verzoeker te helpen Guinee te verlaten.

Cheick heeft zijn reis betaald en heeft hem in contact gebracht met de heer (B.). Deze heeft hem een vals paspoort gegeven en hem begeleid in het vliegtuig richting België. De heer (B.) heeft steeds alle papieren in zijn bezit gehouden, met name paspoort, vliegtuigticket.

Een en ander is standaard en kan dan niet aangewend worden om het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig te benoemen.

3. Verder wenst verzoeker op te merken dat hij, door de woorden an Cheick, pas heeft begrepen dat zijn stiefmoeder een vuil spelletje speelde.

Volgens de Cheick zou zij niet alleen verantwoordelijk zijn voor de dood van de moeder van verzoeker, doch zou zij tevens plannen hebben gehad om hem buiten spel te zetten zodat de nalatenschap van zijn vader volledig aan haar zou toekomen.

Voordien had verzoeker geen flauw benul van de slechte intenties van zijn stiefmoeder.

Thans dit argument aanwenden, teneinde het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig te doen klinken, gaat dan ook niet op. Het is niet omdat verzoeker aanvankelijk niet wist dat zijn stiefmoeder een slechte rol speelde, dat zijn volledige verhaal als ongeloofwaardig dient te worden afgeschilderd.

Telkens verzoeker de erfeniskwestie ter sprake bracht, bedreigde de stiefmoeder verzoeker met de dood.

4. De problemen van verzoeker zijn nog steeds actueel.

De militairen informeren nog steeds bij zijn voormalige werkgever, (I.C.), naar hem. Hieruit kan afgeleid worden dat de militairen nog steeds naar hem op zoek zijn en de intentie hebben om hem opnieuw te arresteren en op te sluiten.

5. Wat het verhaal van verzoeker nog het meest geloofwaardig maakt, is het geven dat verzoeker geen enkele reden lijkt te hebben om Guinee te verlaten. Hij is de oudste zoon en rechtmatige erfgenaam van zijn vader, kwam uit een gegoede familie met verschillende huizen en gronden. Bovendien is hij Malinké, de etnische groep waaruit ook president Alpha Condé afkomstig is en allerm minst als een entische minderheid in Guinee kan worden beschouwd. Verzoeker was volkomen onschuldig.

Er zijn dan ook geen reden om aan te nemen dat verzoeker naar België vlucht om een "beter leven" te bekomen. Verzoeker is naar België gevlucht omdat zijn leven in gevaar was. Cheick heeft hem hiervan voldoende overtuigd.

Het gegeven dat de militairen op regelmatige basis blijven informeren naar verzoeker, toont dit ook aan.

C. SCHENDING ARTIKEL 8 EVRM

Verzoeker verblijft reeds in België sedert december 2012, met andere woorden bijna twee jaar.

Hij spreekt Nederlands en is volledig geïntegreerd in de maatschappij van Herentals, nabij Turnhout. Hij heeft aldaar een assistente, verbonden aan het OCMW van Herentals. Zij begeleidt hem in het dagdagelijkse leven.

Verzoeker heeft met andere woorden een nieuw leven opgebouwd in België, waardoor een gedwongen terugkeer naar Afghanistan een inbreuk zou betekenen op artikel 8 EVRM.

D. ONVEILIGE SITUATIE: EBOLA

Ten slotte kan het niet ernstig betwist worden dat er in Guinee een onveilige situatie heerst.

Zoals alom bekend is er een ebola uitbraak in Guinee en is de veiligheidssituatie verslechterd. Meer nog, de ebola-epidemie is begin 2014 begonnen in Guinee en heeft sindsdien al meer dan duizend mensen het leven gekost.

Ebola is een ernstige infectieziekte met vaak een dodelijke afloop. Het ebolavirus wordt overgedragen via direct contact met besmettelijke patiënten/dieren of hun lichaamsvloeistoffen. Het virus verspreidt zich momenteel snel in het westen van Afrika, waaronder dus ook Guinee.

Tot op heden is de ebola-epidemie verre van onder controle. De epidemie blijft uitbreiden en het sterftecijfer blijft toenemen. Tot nu toe zijn in vier West-Afrikaanse landen bevestigde ebola-gevallen vastgesteld: Guinee, Sierra Leone, Liberia en Nigeria. En mogelijk ook in Benin.

De WHO spreekt van een noodsituatie. Een medische noodsituatie van internationale zorg.

Reizen naar Guinee worden dan ook absoluut afgeraden.

In verband met de ebola uitbraak hebben de buurlanden Senegal en Guinee-Bissau de grenzen met Guinee afgesloten. Sommige luchtvaartmaatschappijen hebben vluchten naar Guinee geannuleerd. Een aantal landen, waaronder buurland Senegal, laten vliegtuigen of schepen uit Guinee niet toe.

De kans is dan ook uitermate groot dat verzoeker Guinee niet zal kunnen bereiken.

Het kan bovendien niet ernstig betwist worden dat er sprake is van een grote onvrede in het land.

Dat er in Guinee sprake is van een ebola uitbraak is dramatisch. In Guinee zijn er op veel plaatsen immers geen goede medische voorzieningen. Ook in de grote steden is de gezondheidszorg niet voldoende. Vaak zijn er geen medische hulpdiensten en (goede) medicatie is meestal niet beschikbaar.

Verzoeker thans terug sturen naar Guinee zou dan ook een schending van artikel 3 EVRM inhouden.

Ten eerste omwille van het acute besmettingsgevaar. Maar veder ook omdat er zich praktische

problemen kunnen voordoen door de maatregelen die Guinee, Sierra Leone en Liberia hebben getroffen in een poging om de ebola-epidie in te dijken.

Normaliter doelt artikel 3 EVRM op gevaar doordat men bij een terugkeer slachtoffer zou kunnen worden van gewelddaden. Indien je door een terugkeer aan een dodelijke en uiterst besmettelijk ziekte zou kunnen worden blootgesteld, is er sprake van een inbreuk op artikel 3 EVRM.

Gelet op het voorgaande dient verzoeker minstens te worden toegelaten tot het voordeel van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.2.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden omwille van hun onderlinge verwevenheid samen behandeld.

2.2.2. Nog daargelaten dat gelet op verzoekers herkomst van Guinee niet kan worden ingezien hoe de verwijzing naar een gedwongen terugkeer naar Afghanistan *in casu* dienstig zou kunnen zijn, dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak doet over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolgning. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoeker al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve niet dienstig aangevoerd.

2.2.3. In zoverre verzoeker wijst op zijn inspanningen tot en mate van integratie in België, dient te worden opgemerkt dat deze niet relevant zijn voor de beoordeling van onderhavige asielaanvraag en dat de commissaris-generaal noch de Raad in deze de bevoegdheid heeft om een verblijfsrecht toe te kennen op basis van zulke gronden. Er bestaat geen bepaling die toelaat om louter op deze basis de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoeker.

2.2.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.5. Waar verzoeker aanvoert het Ebola-virus te vrezen, dient vooreerst te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: “*Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt*”. Ebola dient als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: “a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.” Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan er aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en

48/4 van de vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864). Met betrekking tot het door verzoeker aangehaalde risico, zijn deze voorwaarden niet vervuld.

2.2.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.7. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.8. Verzoeker brengt tot op heden niet het minste begin van bewijs bij ter staving van zijn identiteit, herkomst en asielrelaas.

Evenmin brengt hij enig begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden reisweg naar België, en dit ondanks dat hij deze per vliegtuig zou hebben afgelegd. Bovendien wordt in de bestreden beslissing omtrent verzoekers reisweg met recht gemotiveerd:

“Betreffende uw reisweg verklaart u dat u met een vals paspoort naar België bent gereisd, maar u weet niet welke naam en foto erin stonden en u verklaart het paspoort op geen enkel moment zelf in handen te hebben gehad (gehoor CGVS, pg.6). Deze verklaringen weten niet te overtuigen en ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid. Het is immers een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Voorts blijkt uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier), dat iedere persoon, bij aankomst in de luchthaven Brussel Nationaal, individueel aan een grenscontrole van de identiteitsdocumenten onderworpen wordt. Bovendien is het weinig aannemelijk dat u naar België zou reizen zonder dat de smokkelaar u op zijn minst heeft geïnformeerd over de valse identiteit waaronder u zou reizen. Een enkele vraag van de grenscontrole naar uw naam en u zou door de mand zijn gevallen.”

Verzoeker komt in dit kader niet verder dan een eenvoudige herhaling van zijn eerdere verklaringen. Deze is niet dienstig om deze motivering te ontkrachten. Dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt ter staving van zijn reisweg naar België en hierover ongeloofwaardige verklaringen aflegde, vormt een negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige en duidelijke wijze uiteengezet waarom verzoekers verklaringen over de motieven van zijn stiefmoeder om hem (onterecht) te laten oppakken en opsluiten in de gevangenis niet aannemelijk en niet logisch zijn en bijgevolg niet overtuigen. Verzoeker komt inzake deze motivering opnieuw niet verder dan een loutere herhaling en bevestiging van de door hem aangehaalde feiten en de door hem geschetste gang van zaken. Hij vermag hiermee geenszins de concrete, in de bestreden beslissing gedane vaststellingen omtrent het onaannemelijke, onlogische en niet-overtuigende karakter van zijn verklaringen over de specifieke aanleiding van zijn problemen en de motieven van zijn stiefmoeder te ontkrachten. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven onverminderd overeind.

In de bestreden beslissing wordt daarenboven terecht gemotiveerd:

“U legt bovendien vage en weinig geloofwaardige verklaringen af met betrekking tot het gesprek dat u had met uw stiefmoeder over het beheer van de nalatenschap. U verklaart dat u haar aansprak over het feit dat de werken op de werf van uw vader niet vorderden (gehoor CGVS, pg.8). Gevraagd naar haar reactie daarop zegt u louter dat ze u met de dood bedreigde, en dat ze dit deed telkens u de zaak ter sprake wilde brengen (gehoor CGVS, pg.8). Het is echter weinig aannemelijk dat er geen gesprek tussen jullie zou hebben plaatsgevonden vooraleer uw stiefmoeder u met de dood bedreigde, een

doodsbedreiging is geenszins een logische eerste reactie op de kleine opmerking die u maakte en de discussie die u wilde aangaan. Bovendien kunt u niet verklaren waarom zij de werken niet liet vorderen (gehoor CGVS, pg.8). Het was namelijk ook in haar voordeel het huis af te werken, dan zou het nalatenschap immers in waarde toenemen. Hiernaar gevraagd zegt u dat u niet weet waarom ze dit niet wilde doen, dat ze het geld gebruikte voor andere dingen. U kunt echter niet zeggen welke dingen dan wel. De weinig logische reacties van uw stiefmoeder en het feit dat u blijkbaar op geen enkel moment een inhoudelijke discussie over de erfeniskwestie met haar had ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”

Verzoeker beperkt zich tot een herhaling van zijn eerdere verklaringen ter zake waar hij opnieuw poneert dat zijn stiefmoeder hem telkens wanneer de kwestie ter sprake kwam, bedreigde met de dood. Het eenvoudigweg herhalen van deze verklaring kan niet volstaan om afbreuk te doen aan voormelde motivering inzake het onaannemelijke karakter van deze verklaring. Hoe dan ook laat verzoeker hiermee de vaststellingen ongemoeid dat hij niet kon verklaren waarom zijn stiefmoeder de werken niet liet vorderen en dat hij niet kon aangeven waarvoor zijn stiefmoeder het geld dan wel gebruikte.

Bovendien blijkt uit zijn gezegden, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, dat hij vage verklaringen aflegde over zijn beweerde arrestatie aangezien hij zelfs niet bij benadering kon aangeven door hoeveel personen hij zou zijn gearresteerd. Tevens blijkt hieruit dat hij incoherente verklaringen aflegde over de gang van zaken gedurende zijn detentie, meer bepaald over zijn overbrenging naar een isoleercel en omtrent de ondervragingen waaraan hij al dan niet werd onderworpen.

Verder legde verzoeker, zoals blijkt uit de in de bestreden beslissing weergegeven verklaringen, vage en incoherente verklaringen af omtrent de poging(en) die de militairen na zijn vertrek uit zijn land nog zouden hebben ondernomen om hem bij zijn werkgever te zoeken. Het louter volharden in het feit dat de militairen bij zijn voormalige werkgever naar hem nog steeds informeren kan geenszins volstaan om deze vaststellingen te ontkrachten.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas.

Het argument dat verzoeker het goed had in Guinee en geen andere redenen leek te hebben om Guinee te verlaten is niet dienstig om aan het voormelde afbreuk te doen en kan op zich niet volstaan om aan te tonen dat geloof zou dienen te worden gehecht aan zijn relaas.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.9. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Inzake de beoordeling van de situatie in zijn land van herkomst in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, beperkt verzoeker zich ertoe op algemene wijze te poneren dat de situatie onveilig is, dat de veiligheidssituatie verslechterd is en dat er sprake is van een grote onvrede in het land. Hij brengt echter geen concrete elementen of informatie bij ter weerlegging van de motivering die dienaangaande in de bestreden beslissing is opgenomen en die luidt als volgt:

“Wat betreft de algemene veiligheidssituatie die in uw land heerst, zijn de verschillende informatiebronnen die werden geraadpleegd het erover eens dat Guinee eind 2012 en in de loop van 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische gewelddaden en andere gelijkaardige daden. Er werden inderdaad mensenrechtenschendingen begaan door de Guinese politie, naar aanleiding van betogingen van politieke aard. Er waren spanningen tussen de regering en de meeste oppositiepartijen omwille van de organisatie van de parlementsverkiezingen. Deze parlementsverkiezingen zijn rustig verlopen op 28 september 2013. De definitieve resultaten, namelijk de overwinning van de Rassemblement du peuple de Guinée (RPG) en zijn bondgenoten, werden in november 2013 door het Hooggerechtshof geldig verklaard. Sinds januari van dat jaar zetelen de oppositiepartijen binnen de nieuwe Nationale Vergadering die werd ingevoerd, met uitzondering van

de Parti de l'espoir pour le développement national (PEDN) van Lansana Kouyaté. Sindsdien viel er geen enkel belangrijk incident meer op te tekenen. De volledige resultaten zijn inmiddels definitief. Sinds 2014 waren er verschillende betogingen evenals een stakingsbeweging. Sommige betogingen hebben aanleiding gegeven tot enkele confrontaties die verschillende gewonden hebben veroorzaakt, maar andere betogingen zijn echter rustig verlopen.

Artikel 48/4 §2 c van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreiging van het leven of van de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kan worden als ernstige schade die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt het bestaan van een gewapend conflict aan. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat er geen gewapende oppositie bestaat in het land. In het licht van al deze elementen moet men derhalve besluiten dat we op dit moment in Guinee niet worden geconfronteerd met een situatie die binnen het toepassingsveld valt van artikel 48/4, §2 c (zie farde « Landeninformatie », COI Focus "Guinee: Veiligheidssituatie", oktober 2013 + addendum, juli 2014)."

De voormelde motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en blijft, daar zij niet dienstig wordt weerlegd, onverminderd gehandhaafd.

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS